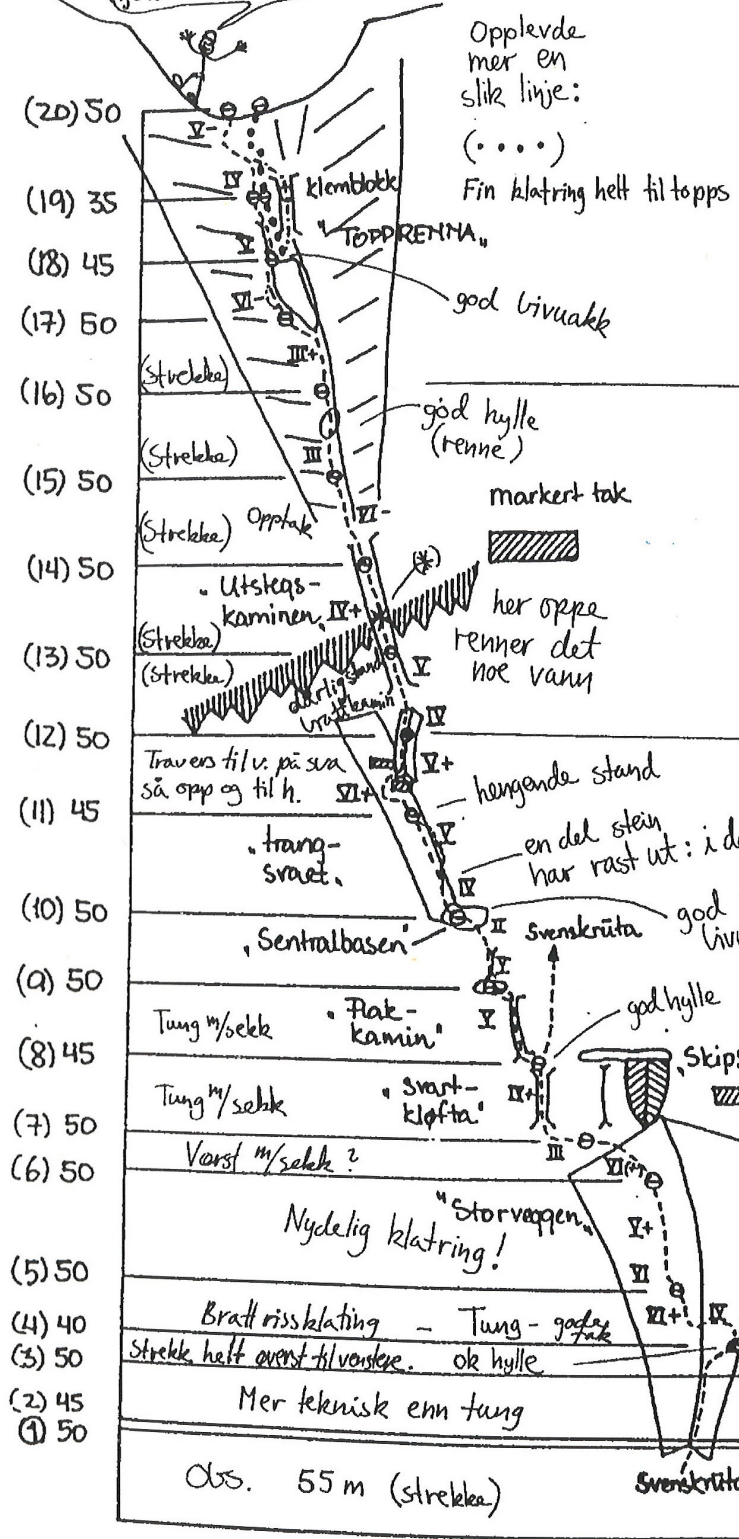

Tjohei - denne ruta var grøi

Rimmond / Engelske ruta
 Anmarsj : 4 timer
 Klatring i 24 timer
 Retur : 3 timer

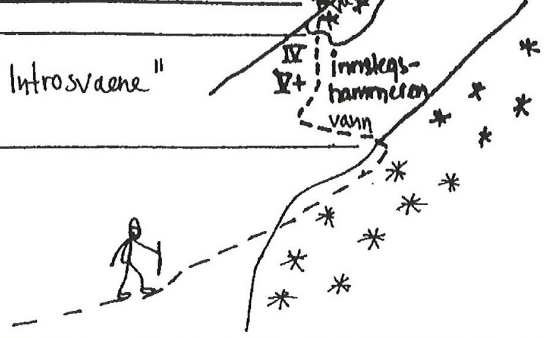
Naturlig med en ekstra tauhengde på dette stykket

tupelig pillar

(X): Thorn hills burrebott (rotas eneste) (Der han hang m/ vrakket bry)

3 tauhengder (svært rasutsatt)

"Introsvæne"

Jeg beskrev ruta slik etter turen i 1997:

«Turen starter med en nydelig anmarsj langs elva og opp en fast og fin ur til like under Introsvaene. Etter hvert som man kommer oppover i ura får man en imponerende utsikt til de nedre delene av Trollveggen, med Franskeruta og Arc Wall. Under Introsvaene må man over bratt snø (ta med en kjepp fra skogen) før en kommer opp til stand under et utspring Her kan man fylle vann. Den videre klatringen opp Introsvaene består av stort sett lett klatring (et V+ punkt) i 3-4 taulengder med mye gjørme, vann, grus og løse steiner. Her er det svært rasutsatt og veldig dårlig sikra. Det kommer stadig snøras med mye stein, så her gjelder det å holde farten oppe. Dette er kanskje den mest psykende delen av ruta, og man bør ikke bevege seg i dette området når sola står på (om morgenen). Før innsteget må man over noe mer bratt snø og her fant vi også vann.

Første taulengde starter opp et dieder belagt med en del finkornet og ekkel jord (slik det er mye av på Introsvaene) V+. Har man langt tau strekker man denne taulengden opp til førstebivuakken (55 m). Førstetaulengden gir en pekepinn på hva føreren mener med 50 m. Taulengdene på Rimmond er som regel i overkant av 50 m. Førstebivuakken er rutas fineste overnattingshylle med flatt gulv og beskyttende takoverheng. Vi startet på kvelden og overnattet her. Da slapp vi sol på Introsvaene, samtidig som vi fikk litt tilvenning til disse voldsomme omgivelsene.

Nickdiederet byr på fin og teknisk vanskelig klatring (VI+). Nickhylla, som for øvrig er rast ut, er mer et område med en del skrånende grushyller av forskjellig størrelse. Ingen av disse innbyr til overnatting.

Fra toppen av "Nickhyllesystemet" traverserer man bort til Storveggen og litt ned for å komme inn i Storveggens flotte rissystem. Herfra tung og overhengende (VI+) rissklatring opp til stand. Neste taulengde er rutas flotteste, med helt jevn klatring opp et riss i 50 m (VI). Luftig, bratt, godt sikra og i bombefast fjell. Ut av Storveggen er det en fin og luftig travers (VI / VI+).

Etter Storveggen kommer to taulengder med kaminklatring. Både Svartkløfta og Flakkaminen byr på fin klatring, men er et herk for andremann med sekk. Her er det også gode standplasser hvor man står godt, men for en lengre pause er det best å vente til man kommer opp til Sentralbasen. Dette er en fin hylle hvor man kan overnatte komfortabelt (en av tre gode overnattingshyller). Vi hadde en times pause her med lufting av tær og nyting av utsikten.

Etter Sentralbasen kommer Trangsvaet hvor det nå har rast ut en del store steiner i nedre delen. Dette har ført til at graderingen er endret fra IV til VI+. I neste taulengde kommer rutas siste VI+ (forsiktig travers på svaet med sikring i gamle bankebolter), som leder ut av Trangsvaet og opp i diedere og kaminer og videre til Utstegskaminen. Dette partiet var greit da vi befant oss her, men det kan nok være kjipt hvis det renner mer fra Topprenna. Opp i Topprenna er det bratt (VI-) klatring som er tung for andremann med sekken. Det er for øvrig vanskelig å heise sekk på Rimmond fordi ruta er ganske traversert med mye overheng og framspring som sekken kan henge seg opp i.

Etter siste VI- taulengde (to taulengder under toppen) er det nok en god overnattingshylle. Det ble mørkt da vi befant oss i dette området, så vi overnattet her. Overnatting vil si sittende/liggende i noen timer på det mørkeste, med alle klærne på. De siste meterne før toppen byr på artig og overhengende klatring (V-).

Etter Trangsvaet (fra taulengde 13) kan det være vanskelig å følge føreren slavisk. Det er nok vanlig at folk bruker en taulengde mer enn det føreren viser (skal føreren følges må man strekke taulengdene maksimalt).

Returen går greit nedover i og på kanten av en renne, med tidvis antydning til sti. Lengre nede kommer man inn på stien fra Bruraskaret. Her må man holde høyden bortover snøfelt og steinrøyser. Etter ca. tre timer var vi "nede" på toppen av Trollstigen og klar for turens siste crux, nemlig å få haik ned til Romsdalen. Det er ikke så vanlig at sommerturistene tar med haikere spesielt ikke når de er svette og møkkete og med sløvt blikk (etter lite søvn). Flere som har tatt turen før oss har vært nødt til å gå hele vegen ned. Vi var derimot heldige og fikk haik med et hyggelig fransk par på bryllupsreise.

Vel nede i dalen var vi begge enige om at det hadde vært en grei og fin tur.»